

नाशय पृतनामिहन्ति पृतन्यन्ति सुप आत्मनः क्यच् [पा° ३.१.८.] कव्यधरपृतन-
स्यऽर्चि लोप इति [पा° ७.४.३१.] क्यचि परे पृतनाशब्दस्यान्तलोपः ततः शतृ-
प्रत्ययः ॥ २० ॥

उत्क्राम मरुते सौभगायास्मादास्थानाद्रविणोदा वाजिन् ।

वयं स्याम सुमतौ पृथिव्या अग्निं खनन्त उपस्थेऽस्याः ॥ २१ ॥

का° [१६.२.११.] उत्क्रामेत्युत्क्रमयतीति । मृत्पिण्डादश्चमुत्तारयतीत्यर्थः ॥ वि-
राडश्चदेवत्या दशार्णचतुष्पादा विराट् पङ्क्तिः द्वितीय एकादशस्तेनैकाधिका । हे
वाजिन्मरुते सौभगाय मरुभागाभिवृद्धये (10.) ऽस्मात् आस्थानात् खननप्रदे-
शाद्यत्र त्वं तिष्ठसि तस्मादुत्क्राम भगशब्द ऐश्वर्यवाची शोभनं भगमैश्वर्यं यस्य स
सुभगस्तस्य भावः सौभगं तस्मै । कीदृशस्त्वं द्रविणोदाः द्रविणो धनं ददातीति
द्रविणसूशब्दः सान्तः त्वयि उत्क्रान्ते वयं पृथिव्याः भूमेः सुमतौ शोभनमतौ सा-
नुग्रहे चित्ते स्याम भवेम कीदृशा वयम् अस्याः पृथिव्या उपस्थे उत्सङ्गे उपरिभागे
अग्निमग्न्यर्थं मृत्पिण्डं खनन्तः खनितुमुद्योगं कुर्वन्तः ॥ २१ ॥

उदक्रमीद्रविणोदा वाज्यर्वाकः सु लोकं सुकृतं पृथिव्याम् ।

ततः खनेम सुप्रतीकमग्निं स्वो रुहाणा अधि नाकमुत्तमम् ॥ २२ ॥

का° [१६.२.२०.] उदक्रमीदित्यभिमन्त्रयते । पिण्डादुत्तारिताश्च मन्त्रयते ॥ आ-
ग्नी त्रिष्टुप् । अर्वा अरणशीलः चञ्चलो द्रविणोदाः धनदाता वाजी अश्वः यत्र-
देशादुदक्रमीत् उत्क्रान्तवान् पृथिव्यां तं सुलोकं (11.) शोभनं लोकं प्रदेशं सु-
कृतं पुण्यवन्तमकः कृतवान् करोतेर्लङि बहुलं हृन्दसीति [पा° २.४.७३.] शपो
लुकि गुणे तिलोपे वृषम् । ततः प्रदेशाद्वयमग्निमग्निहेतुं मृदं खनेम कीदृशमग्निं
सुप्रतीकं शोभनं प्रतीकं मुखं यस्य तं कीदृशा वयं स्वः स्वर्गमधिरुहाणा अधि-
रोहन्तः अधिरोहणकामा एतत्कर्म कुर्म इति भावः अधीत्युपरिभावे ऐश्वर्ये वा
किम्भूतं स्वः नाकं नास्त्यकं यत्र तं कं सुखमकं दुःखं तद्रहितं तथा उत्तममु-
त्कृष्टम् ॥ २२ ॥